

5) проблема захисту прав кредитора в українському законодавстві та юридичній практиці.

Недивлячись на всі проблеми, що виникають у процесі створення та діяльності консорціумів, розвиток даного сегменту ринку в Україні приходить на 2004 р. з позитивною тенденцією до збільшення обсягів консорціумного кредитування до 2008 р. У посткризовий період обсяги консорціумного кредитування в Україні скоротилися, що впливає на згортання обсягів фінансування проектів пов'язаних із структурною перебудовою економіки та інноваційного розвитку підприємств. Незважаючи на це, перспективність такого механізму фінансування проектів засвідчується практикою його застосування. Так, наприклад, консорціум Державного ощадного банку та Укресімбанку у 2005р. надав кредит на розвиток торгового центру «Глобус», а пріоритетним напрямом роботи такого консорціуму нині стають проекти в сфері енергозберігаючих технологій [2]. Консорціум Першого українського міжнародного банку спільно з банком «Юнекс» надали суднобудівному заводу «Океан» паралельний кредит для фінансування завершення будівництва судна. А згідно з програмою оновлення локомотивного парку «Укрзалізниці» є можливість найближчим часом визначитися із складом банківського консорціуму ряду російських (Ощадбанк, Внешекономбанк, ВТБ Банк) та європейських банків.

Список літератури

1. Про банки і банківську діяльність [Текст]: Закон України від 07.12.2000 р. № 2121-III (зі змінами, внесеними згідно із Законами України) [Електронний ресурс] / Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>.
2. Офіційний сайт Укресімбанку [Електронний ресурс] / Режим доступу: <http://www.eximb.com>

УДК 336.71

Н. Г. Мазун,
аспірантка кафедри банківської справи,
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНИМИ РИЗИКАМИ КОМЕРЦІЙНОГО БАНКУ

Управління ризиками в банках — складна проблема, це багаторівневий процес ідентифікації ринків, їх оцінки і контролю за ними. Головна небезпека операцій з цінними паперами полягає в

тому, що вони, дозволяючи використовувати порівняно невеликий об'єм ліквідних коштів, можуть приносити великі доходи і, поряд з цим, значні збитки.

Внутрішньобанківська система управління інвестиційними ризиками повинна здійснюватися за наступними принципами:

- постійний моніторинг, оцінка і контроль за ризиками;
- наявність надійної інформаційної системи;
- своєчасне інформування керівництва банку про стан справ і зміни на ринку;
- регулярний контроль рахунків і ревізія (аудит) звітності.

Аналіз факторів, які впливають на той чи інший банківський ризик фінансування інвестиційних проектів доцільно проводити, розглядаючи кожний ризик окремо, але при цьому слід відзначати наявність системних взаємозв'язків з іншими факторами чи ризиками.

Банківський ризик-менеджмент у сфері інвестиційної діяльності повинен включати 4 напрямки:

1) *Розподіл, покриття і ретельне відслідковування ризиків.* Інвестиційний портфель банку повинен бути диверсифікованим з тим, щоб неспороможність одного клієнта (групи, галузі діяльності, географічної зони, низька ліквідність тих чи інших фінансових інструментів) не наражала на небезпеку існування банку.

2) *Постановка задач.* Керівництво банку повинно чітко визначити свою інвестиційну політику і визначити цілі в рамках річного і багаторічного плану. При цьому, категорії клієнтури, яку бажає бачити у своєму складі банк, повинні бути визначені з урахуванням ринку, його потенціалу, поточної і рентабельності, яка планується, потенційних позичальників і емітентів, можливостей їх впровадження на ринок. Повинні бути поставлені кількісні і якісні задачі і створені умови для їхнього здійснення. Чітке визначення критеріїв якості ризиків необхідне для того, щоб обмежити збитки внаслідок банкрутства позичальника.

3) *Система делегування повноважень.* З погляду ефективності рішень про вкладення коштів, тим більше довгострокового характеру, не може прийматися тільки однією особою чи одним органом. На наш погляд, для комерційних банків доцільно буде притримуватися пірамідальної системи делегування повноважень. Але яким би не був вибір банку, повинна бути чітка система прийняття рішень про видачу коштів чи вкладень у цінні папери, якої необхідно чітко притримуватися.

4) *Повна система інформації і контролю управління.* Система повинна бути здатною постачати повну інформацію про інвести-

ційні вкладення, вона повинна вимірювати ризики і рентабельність інвестицій і, таким чином, бути ефективним інструментом управління і контролю. Рентабельність інвестиційних кредитів повинна бути достатньою, щоб дозволити покрити як вартість рефінансування, адміністративні витрати, так і вартість можливих невиконань, які присутні цьому виду діяльності. Результати діяльності необхідно надавати на розгляд відповідальним особам, щоб отримати від них коментарі досягнених і прогнозних результатів.

Список літератури

1. Волошин І. В. Оценка банковских рисков: новые подходы. — К.: Эльга, Ника-Центр, 2004. — 216 с.
2. Фишер Т. Управление рисками в инвестиционной деятельности банков // Социальные и гуманитарные науки. Отечественная и зарубежная литература. Серия 2: Экономика. — 1995. — № 4. — С. 46—49.
3. Шарп У., Александер Г., Бейли Д. Инвестиции. — М.: Интра-М, 1997. — 1028 с.

УДК 336.767.017.2

А. В. Мазуренко,
аспірант кафедри банківських інвестицій,
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

ПРОБЛЕМИ МАНІПУЛЮВАННЯ НА ФОНДОВОМУ РИНКУ

Маніпулювання — цінами під час здійснення операцій з цінними паперами — неправомірний вплив посадової особи учасника фондового ринку на ринкову вартість цінних паперів на організаційно оформленому фондовому ринку в інтересах такого учасника або третіх осіб, у результаті чого придбання або продаж цих цінних паперів відбувається за іншими цінами, ніж ті, які існували б за відсутності такого неправомірного впливу [1].

Маніпулятивні операції на фондовому ринку призводять до фінансових втрат його учасників і погіршують інвестиційний імідж компаній-емітентів. Жодна біржа у світі, незалежно від технологій або правил, не може «вберегти» ринок від зовнішнього впливу на ціну.